

DROOMELIESJE

DOOR
PHÉ WIJNBEEK

F. CALLENBACH - NIJKERK

PHÉ WIJNBEEK

DROOMELIESJE

GEILLUSTREERD DOOR
R. EN M. SNAPPER

VOOR M.

F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

I. WAT HET VOGELTJE WOU

„Tujuut! Tujuut!”
„Wie fluit daar zoo'n helder morgen-
liedje?

„Tujuut! Tujuut!”
Dat is een klein, blij vogeltje op een groene
tak van de kerselaar.

„Tujuut! Tujuut — word eens wakker,
Droomeliesje — tujuut, doe je oogjes eens
open!”

De oogjes van het kleine vogeltje zijn alláng
open. Hij houdt z'n kopje schuin en probeert
door het open raam naar binnen te kijken.

„Tujuut, tujuut! Droomeliesje dan toch!”
Maar de gele gordijnen zijn nog dicht — en
't kleine vogeltje kan nièt naar binnen zien.
Nee, dan is de zon knapper! Die heeft,
dwars door de kerselaar heen, een kiertje
ontdekt. Juist tusschen de twee gordijnen in.

En dáár gluurt de zon doorheen.
En wat ziet ze in de kamer?
Een geel ledikantje — een geel dekentje . . .
en een heeleboel blonde krulletjes op het kus-
sen. Eén straaltje van de zon valt daar juist
op en maakt de krulletjes heelemaal van
goud.
Stil — Droomeliesje sláápt nog — haar oog-
jes zijn nog toe — ze ziet de zon niet — ze
hoort het blije vogeltje niet . . . stil . . .
Droomeliesje sláápt nog . . .
Och, dat vindt de zon niet aardig!
„Ik ben al lang op” — denkt de zon. „Nu
moeten de kindertjes óók wakker worden!”
En ze laat haar straaltje vèrder glijden —
over Droomeliesjes oogjes — over haar
neusje . . .
En ja, hoor, de zon krijgt haar zin!
De blonde krulletjes bewegen — er komt
een handje boven 't dek uit — en opeens doet

Droomeliesje haar oogjes wijd
Nu ziet ze de zon — nu hoort ze .
roepen . . . met twee vuistjes wrijft z
oogjes uit — hè, ze gaapt er van!
Het is alweer mòrgen — de donkere nacht
is weggegaan — vèr weg, àchter het bosch
nog.
Nu is Droomeliesje héélemaal wakker.
Naast haar ligt Bruin, de groote Teddybeer.
„Bruin — Bruin — word eens wàkker!”
zegt ze, en kijk! Bruin slaapt óók niet meer.
„Hoor je dat vogeltje wel, Bruin?” praat
Droomeliesje zachtjes, haar armpjes om
Bruin's hals.
„Het is nog héél vroeg — we moeten wach-
ten, tot Mammie komt, hè Bruin?”
Bruin zegt niets — maar je begrijpt bèst, dat
hij já zegt, vindt Droomeliesje.
Het is toch zoo prettig, om Bruin bij je te
hebben, in bed! Als je gaat slapen, en Mam-

mie heeft je lekker ingestopt, ligt Bruin vlak naast je, en je bent héélemaal niet alléén in 't donker. 's Morgens, als de zon in de kamer schijnt, zie je pas, dat er nog veel méér in de kamer is, behalve Bruin.

Dan zie je de konijntjes, die op je bedje geschilderd zijn.

Flip en Flap heeten ze. Ze knabbelen aan lekkere koolblaadjes — o, dat vinden ze zoo heerlijk! Mammie heeft er al vaak een leuk verhaal van verteld. Mammie weet zoovéél verhalen — en o, je zou wel àltijd willen luisteren — zoo maar heel stil op Mammie's schoot. . . . „een echt *Droomeliesje*” noemt Mammie je dan.

Maar die verhaaltjes en sprookjes zijn ook zoo pràchtig — net, of je in een heel mooie tuin bent. . . .

En als 't licht is, zie je ook de kaboutertjes op 't behang — er is er één met een krui-

wagen en één met een bijtje, die hakt zóó maar een boom om! Een ander begiet de bloemen — en nõg een zit op een paddestoel — en een vlecht er een kransje van boterbloemen. . . . o, die kabouters hebben 't zoo druk! Natuurlijk heeft Mammie allèng verteld, dat ze niet *echt* bestaan. . . . alléén maar op een pláátje. . . . maar tòch kijk je altijd weer voorzichtig tusschen de bloemen en de boomen in de tuin, of je er niet eentje, ééntje maar, zien kan! Ze hebben zulke leuke rooie pakjes aan en héél lange, witte baarden — en op hun hoofdje een pikmuts.

Je hoeft je 's morgens nooit te vervelen in bed — want er is zoovéél te zien — en van àlles heeft Mammie je prachtige verhaaltjes verteld — en daar moet je àltijd aan denken. Er is ook nog de paddenstoelenplaat aan de muur — een heele paddenstoelenfamilie,

stilletjes in een verborgen hoekje van 't bosch — waar geen stoute jongen ze kan òm schoppen — heel gezellig staan ze bij een dikke boom — en als je goed kijkt, zie je onder hun groote, roode hoeden hun oolijke gezichtjes!

Dan is er nog de plaat van de booze wolf en de zeven geitjes — o, die ondeugende wolf met z'n witte poot! En de plaat van de kleine vogeltjes in 't nestje — en die van Sneeuwwitje — en die van de wei vòl bloemenkindertjes. . . .

O, de kamer is vòl met lieve, prettige dingen. . . .

Bij het tafeltje staat het ledikantje van Inepop. Inepop slaapt nog — ze moet zoet in haar bedje blijven, tot Droomeliesje haar komt wakker maken — net zoo als zij zèlf op háár Mammie wacht. Droomeliesje is de Mammie van Bruin en Inepop en Joes.

Joes is een negerjongetje — hij slaapt beneden in de huiskamer, op de groote divan. Want Joes kan je niet uitkleeden — en Droomeliesje vindt, dat je met kléértjes aan niet in een bedje kan slapen! Dàn hoor je op de *divan* te slapen.

En dáárom slaapt Joes alléén beneden. Droomeliesje kijkt eens rond — ze zegt allemaal goeiemorgen.

„Dàg paddenstoelenkindertjes! Dàg stoute wolf — wil je wel eens gáúw dat meel van je pootje af likken? Mag, jij zoo jokken tegen die arme geitjes?”

Droomeliesje heeft dat al héél vaak gezegd tegen de wolf.

Och, Droomeliesje wéét wel, dat een plaatjeswolf niet likken kan. . . . maar héél stilletjes hoopt ze toch, dat ééns op een morgen de witgemaakte poot weer *bruin* zal zijn, en de wolf, die toch zoo'n lieve kop heeft, nièt

meer jukt tegen de kleine geitjes. . . .

„Dàg Flip — dàg Flap” — zegt Droomeliesje dan, „eten jullie je boterhammetjes al?” Mammie heeft gezegd, dat de koolblaadjes voor konijntjes net zijn als een boterham voor een kindje.

Dat is raar — en Droomeliesje zou het niet lekker vinden! Maar zij is ook geen konijntje — nee hoor, ze is een *kindje*. . . . Pappie's kindje en Mammie's droomstertje en Oom Wim's kleine kruimel en Aal's poesje.

Eigenlijk heet ze alléén maar Liesje — Opa zegt: Liesebeth. Dat is een groote, moeilijke naam — maar dat zegt ook alléén *Opa* maar. En omdat ze zoo stilletjes kan zitten droomen in de zon, of heel lang kijken naar een bloempje of naar Miekepoes, of met Inepop en Joes en Bruin in haar spelhoekje zitten, zoodat je haast vergeten zou, dat er een kindje in de kamer is, dáárom noemen Pap-

pie en Mammie en Aal en Oom Wim en Oma haar „Droomeliesje”.

Opéens. . . . daar gaat de deur open! Droomeliesje zit al rechtop. . . . dáár is Mammie!

„Goeiemorgen, mijn kindje” — zegt Mammie vroolijk, „heb je lekker geslapen?”

Mammie buigt zich over het bedje, en pakt zoo maar in ééns dat hééle Droomeliesje in haar armen — tilt haar hóóg op — en Droomeliesje slaat haar armpjes stijf om Mammie's hals, en geeft Mammie een zacht morgenkusje.

„Dàg Mammie! Ik ben al een hééle poos wakker en Bruin óók — en Inepop sláápt nog!”

„O, die luie Inepop! Zullen we jou eens gauw in 't bad stoppen en aankleeden, en dan sámen Inepop wakker maken?”

„Já, já!” knikt Droomeliesje.

Op Mammie's arm mag ze de gordijnen openschuiven. Dat kan ze bèst, want het zijn gordijnen van zachte, gele zij — en als je er áánkomt, lijkt het wel, of ze vanzèlf al loopen gaan.

Nu is opééns de hééle kamer vòl zonnestralen! Over Mammie en Droomeliesje — over de kabouters en de platen, over Bruin en Inepop — òveral is de zon!

In de kerselaar zit nog het kleine vogeltje. Hij ziet de gordijnen *eindelijk* opengaan — Droomeliesje slaapt niet meer!

Daarom slaat hij z'n wickjes uit en vliegt heen, hóóg in de blauwe lucht.
„Tujuut, tujuut!”

□

8 □

2. WAT DE ZONNEBLOEM VERTELDE

In de groote, groote tuin is een klein zonnehoekje. Dat is het tuintje van Droomeliesje.

Heelemaal ècht van Droomeliesje alléén. Met haar kleine harkje heeft ze de paadjes opgeharkt — en zèlf heeft ze de zaadjes mogen strooien in de donkere grond.

Pappie heeft ze toen warm toegedekt met nieuwe aarde — en toen zag je niets meer van die kleine zaadjes.

Maar eens op een dag. . . . toen kwamen er allemaal héél fijne, groene peuterblaadjes uit de grond.

O, wat was dàt lief!

Toen mocht Droomeliesje gieten — dunne, glinsterende waterstraaltjes uit haar klein, blauw gietertje. Want dat water moesten de

□

plantjes opdruken — daar gróeien ze van! Nù zijn het gróote plantjes geworden — er bloeien witte en blauwe viooltjes aan en roze klokjes en groote madeliefjes, wit met roode randjes.

Maar het móóiste uit het hééle tuintje, dàt is de Zonnebloem.

O, hij is zoo deftig!

Zijn bladeren zijn heel groot — en als je met je vingertje aan zijn lange, groene lijf komt, dan prikt het héél fijntjes.

De Zonnebloem heeft een heel lange tijd noodig gehad, om zoo'n groote meneer te worden.

Hij heeft ook al heel dikke knoppen.

Eén is er zóó groot, dat Pappie zegt:

„Ik geloof dat de gele blaadjes graag de zon willen zien — ze kruipen al bijna uit 't groen!”

Droomeliesje verlangt daar heel erg naar —

ze heeft al dikwijls stil in 't gras gezeten, om te wachten, of de gele blaadjes er soms opéens uit zouden springen. Maar dat is nog niet gebeurd!

Als Mammie Droomeliesje heelemaal aangekleed heeft, komt Inepop aan de beurt.

Inepop hoeft niet in 't water — dat kùnnen poppen-kindertjes niet — maar ze mag tòch in 't bad. Zònder water.

Droomeliesje mag haar wasschen met het droge poppensponsje, en Mammie houdt Inepop vast.

Over de rand van 't bad — maar niet heelemaal op de bodem — anders kan Droomeliesje er niet bij.

Dàn krijgt Inepop haar kleertjes aan.

En Mammie legt àllebei de bedjes in de zon — óók dat van Inepop. Kijk, de lakentjes waaien zachtjes op en neer — en een klein,

groen blaadje valt op Droomeliesjes deken-
tje. Mammie jaagt het niet weg — het staat
wel mooi — het hoort bij de zómer.

„En nù naar beneden!”

Daar gaan ze, alle drie — Inepop tusschen
in!

Beneden wacht Pappie al.

Hij tilt Droomeliesje met pop en al op zijn
knie.

„Dàg kleine poes! Ben je al heelemaal
klaar?”

Droomeliesje knikt — en ze vertelt Pappie,
hóé erg lang ze al wakker is.

Dàn mag ze een slokje van Pappie's thee
hebben.

Of dat lèkker is!

Nu zet Pappie Droomeliesje op haar eigen
stoeltje en zegt:

„Eet maar gauw je boterhammetjes op —
want er is zóó iets prettigs gebeurd!”

„Van *mij?*” vraagt Droomeliesje.

„Ja, van jóú — in je tuintje!”

„Oooo!” Droomeliesje wil al van haar
stoeltje springen.

Dat moet de Zonnebloem zijn.

„Nee — nee —” zegt Mammie, „Droome-
liesje moet éérst eten — want Pappie moet
naar de kindertjes op school — dat wéét je
wel! Strakjes gaan we sámen kijken, hè?”

„Is — is de Zònnebloem gekomen?”

Twee groote oogen kijken Pappie aan.

„Já — de Zonnebloem is gekomen!”

„Oooo —” zegt Droomeliesje weer — en
met een klein zuchtje van blijheid doet ze
gehoorzaam haar handjes samen — de Zon-
nebloem *is* er — en strakjes, als ze klaar is,
mag ze gaan *kijken*.

O, o, wat eet Droomeliesje vanmorgen vlug!
Zelfs de groote beker melk wil zóó maar
haar mondje in, zònder dat Mammie een

spelletje speelt er mee.

Nu gaat Pappie al danken — en Droomeliesje zegt heel eerbiedig haar eigen gebedje.

„Gáán we nóú, Mammie?”

„We gáán —” zegt Pappie, „ik heb nog wel even tijd om méé te gaan!”

Dat is prettig — maar 't is ook een groot feest, dat de Zonnebloem *eindelijk* gekomen is. . . .

Op een drafje loopen ze door de tuin — Pappie, Mammie en Droomeliesje.

En o, o, *kijk* nu toch eens!

Vier, vijf, zès prachtige gele blaadjes zijn al naar buiten gesprongen!

Pappie tilt Droomeliesje hoog op — tot haar gezichtje vlak voor die deftige Zonnebloem is.

„Zie je zijn donkere hartje wel?” vraagt Mammie.

Ja, Droomeliesje ziet het wel — maar ze zegt

niets. 't Is ook zóó'n groote verrassing — o, o, wat heerlijk!

„Mooi, hè pepernoot?” zegt Pappie. „En zoo komen er nou nog een hééleboel! Wat een deftige meneer is dat toch in jouw tuintje. En hij kan prachtige verhalen vertellen — wist je dat wel?”

„Néé Pappie — niet ééns. . . .!”

„Niet? Dan zal Mammie 't je wel eens vertellen, hè Mammie? En nù moet Pappie gauw naar de kindertjes op school — want de deur is dicht, en niemand kan er in —”

Plof! Daar staat Droomeliesje weer op de grond, vlak bij de viooltjes en de rose klokjes.

De Zonnebloem weet mooie verhalen! Droomeliesje is er stil van.

Haar handje kruipt in Mammie's hand.

„Gaat Mammie 't vertellen?”

„Vàst, hoor! Ga maar mee, dan mag je

luisteren.”

Droomeliesje zit op de divan, met Inepop en Bruin en Joes. Ze moeten alle drie méé-luisteren naar 't verhaal van de Zonnebloem.

Mammie neemt de stof af met een groote stofdoek. Ze loopt door de kamer, en zóó vertelt ze van de Zonnebloem.

„Eerst was de deftige meneer maar een heel klein, zwart zaadje. Dat heeft Droomeliesje in de grond gestopt —”

„Já —” zegt Droomeliesje.

„In de grond was het heel donker — en het zaadje lag stilletjes te wachten. Toen gaf de lieve Heer een zachte regenbui over die donkere grond — en het zaadje dronk van de regendruppels. Daar groeide het van — en eens op een dag sprong het open, en kwam er een héél klein, groen blaadje uit. O, wat was het zaadje blij!”

„Nóú!” zegt Droomeliesje.

„Ja — en het zaadje dacht: de Lieve Heer heeft het blaadje gemaakt, en als het groot is, zal het de Lieve Heer áltijd danken er voor. Toen groeide het blaadje — en het kwam boven de grond uit —”

„Dat wéét ik nog wel —” knikt Droomeliesje.

„Ja hè? Dat was nèt zoo'n feestje als vandaag!”

„En toen heb ik er wáter op gegiet —”

„Dàt heb je — en daar was 't plantje heel blij mee — toen kon 't lekker drinken, hè? Maar 't had óók nog iets anders noodig — en wat was dat?”

„Dat was de zòn —”

„Juist! En Wie geeft de zonneschijn aan de plantjes?”

„De Lieve Heer —” Droomeliesjes stemmetje is nu heel eerbiedig.

„Ja — Droomeliesje wéét 't wel! En dat wist het plantje óók — en het dacht: als de Lieve Heer *mij* zooveel zon geeft, wil ik uit dankbaarheid altijd zonnig zijn — de Lieve Heer houdt vast heel veel van de zon — en daarom zullen mijn bloemen óók zonnetjes zijn — begrijp je dat wel, kindje?”

„Já Mammie — nóú —”

„En omdat de zon heel hoog is, heeft de Lieve Heer de plant, die zoo graag een bloem als de zòn wou hebben, óók heel hoog laten groeien —”

„Maar hij kan niet echt *schijnen*, Mammie.”

„Nee schat, dát kan alleen de *echte* zon maar. Dit is ook een *bloem*, hè? Maar je moet hem maar eens goed aankijken, als alle blaadjes los zijn — als je hem dàn ziet, lijkt hij wel een stralend zonnetje —”

„En de stralen — dat zijn de *blaadjes*, hè Mammie?”

„Já! O, wat begrijpt mijn kindje dat goed! Maar er hoort nòg iets bij 't verhaal van de Zonnebloem. Je weet toch wel, dat zijn stengel zoo prikkerig is?”

Já, dat weet Droomeliesje wel.

„Ik zal je vertellen, waarom dat is. Nu die plant zoo hoog is geworden, zou je bijna denken, dat het een dun bóómpje is — en je zou er je harkje tegen aan zetten — of Bruin of Inepop. Maar dát kan de Zonnebloem niet hebben. Dan gaat hij stuk. Want hij *is* geen boompje, en, al is zijn steel nòg zoo dik, hij gaat tòch gauw stuk, en dan gaat de mooie bloem dóód. Dáárom heeft de Lieve Heer hem die prikkeltjes gegeven. Om de kindertjes te zeggen: „pas op! De Zonnebloem gaat gauw stuk!” Zóó zorgt de Lieve Heer voor de bloemen.”

Droomeliesjes oogen zijn heel wijd open gegaan — en zachtjes vraagt ze:

„Mammie — heeft de Zonnebloem dat allemaal verteld?”

„Ja —” zegt Mammie, „allemaal. De blaadjes hebben het zachtjes gefluisterd, en Mammie heeft het gehoord — en 't is zóó mooi. . . .”

Opeens glijdt Droomeliesje van de divan af. Inepop, Bruin en Joes blijven alleen — en Mammie hoeft niet meer te vertellen.

Want Droomeliesje is vèr weg — heelemaal achter in de tuin — in 't zonnehoekje.

Bij de deftige Zonnebloem staat ze — en ze kijkt op naar de gele blaadjes. Ja, nù ziet ze wel, hoe ze lijken op gouden zonnestrallen — en ze ziet óók de prikkeltjes.

Dàn doet Droomeliesje een stapje achteruit — héél eerbiedig — want nù weet ze pas, wáárom de Zonnebloem zóó mooi is.

3. ARME INEPOP

Vandaag zijn er groote, witte wolken in de lucht. Heel langzaam glijden ze voort langs de blauwe hemel... en soms is opééns de zonneshijn weg.

Droomeliesje speelt in de tuin. Het is erg warm, en ze heeft een wit jurkje aan, zonder mouwtjes er in. Op haar schoudertjes zijn twee lichtblauwe strikjes. Aan haar bloote voetjes zitten alléén maar platte, witte schoentjes.

„Zóó heeft mijn kindje 't niet te warm —” heeft Mammie gezegd.

Mammie is niet in de tuin — Mammie heeft 't erg druk. Er is een groote mand met boontjes gebracht, en die gaat Mammie nu allemaal in glazen potjes doen — en dan zet Aal ze in de kelder, op een lange, lange rij. En als 't dan koud is, en de kachel brandt,

kan je ze opeten.

Nu is Mammie in de keuken, en vanmiddag moet Droomeliesje alléén spelen. Ze heeft eerst geslapen, en nu is ze met Inepop, Bruin en Joes in de tuin.

De Zonnebloem heeft al vijf groote zonneltjes — en er zullen er nog méér komen.

Droomeliesje heeft de poppenkinderen alles van die deftige meneer verteld.

„En nóú gaan we in een oto —” zegt ze.

Er staan vier groote stoelen om de parasol. Eén daarvan is de auto.

„Waar gaan we naar toe, Mammie?” zegt Droomeliesje met een fijn stemmetje.

Dat zegt *eigenlijk* Inepop.

„Naar het bosch, mijn kindje!” zegt Droomeliesje net als een èchte Mammie. „Nee Bruin, je moet netjes loopen! O — je gaat zóó maar op de stráát zitten — dat is heel erg stout!”

't Is erg moeilijk, om met drie kinderen te loopen — en daarom neemt Droomeliesje ze maar alle drie tegelijk in haar armpjes — en sjouwt ze naar de auto.

„Toet — toet —” roept ze. — „Hóóren jullie hem wel?”

Haar witte schoentjes zijn heelemaaal grijs geworden van het stoffige tuinpad — maar dat hindert niet — heeft Mammie gezegd — dat kàn niet anders in de zomer. Het zijn ook maar spéélschoentjes!

Maar Bruin heeft met zijn stoffige beenen twee donkere vlekken gemaakt op haar jurkje. Doordat ze Bruin per ongeluk laat vallen — oh, 't is ook zoovéél, *drie* kinderen! — dáárdoor ziet ze de vlekken.

Bruin is een rakker en heeft zich geen pijn gedaan.

„Arme Bruin —” zegt Droomeliesje — „kom maar weer gauw bij me! En die vlek-

ken hindert niet — die zal Mantmie in de oto wel weer schoonmaken, hoor!”

Voorzichtig stapte ze verder tot aan de witte stoel.

„Daar zijn we al bij de oto! Nou gaan we naar 't bosch rijden — naar de kaboutertjes — en als we er eentje zien, op een paddenstoel, dan nemen we hem mee naar huis — en dan blijft hij áltijd bij ons — en dan mag Bruin met hem spélen! En Joes óók — en Inepop óók. . . .”

Droomeliesje zet Bruin in het hoekje van de stoel — en Joes er náást. Inepop mag in 't àndere hoekje — en ze mogen àllemaal door 't raampje kijken. Dan kruipt ze er zelf óók in.

„Gaat u maar rijden, Meneer!” zegt ze dan tegen de meneer, die aan het stuur zit.

Er *is* geen stuur en óók geen meneer — maar Droomeliesje spéélt, dat ze er zijn — en dat

gaat évengoed!

„Toet — toe — oet — wat gaat die oto
hàrd —”

Nu denkt ze opeens aan haar jurkje — daar
zitten de vlekjes nog op. Met haar handje
probeert ze, om ze wèg te maken — en 't
gáát ook een beetje. . . . zóó — nòg eens. . . .
Droomeliesje kijkt alléén maar naar haar
jurkje — en ze ziet Bob niet, die aan komt
lopen.

Bob, de groote hond, heeft overal naar
Droomeliesje gezocht — en. . . . daar ziet
hij haar opééns in de stoel!

Die domme Bob weet niet, dat de stoel nu
een auto is, die hard, héél hard rijdt — hij
ziet alléén maar Droomeliesje!

„Woef, woef!”

Van plezier springt hij tegen de stoel op. . . .

O, o, o, wat schrikt Droomeliesje daarvan!
Ze draait zich om — en haar armpje stoot

tegen Inepop. . . .

Bom!

Inepop valt om — en nog vóór Droome-
liesje haar pakken kan, ploft ze zóó maar
op het tuinpad!

O, o, o!

Droomeliesje glijdt van de stoel — ze duwt
Bob opzij — maar o, wat is dàt?

Inepop's hoofdje rolt een eindje door — het
is van haar lijfje àfgebroken!

Droomeliesje kijkt er even héél stil naar —
zóó vreeselijk is ze geschrokken.

Bob begrijpt er niets van — hij duwt zijn
groote kop tegen haar armpje — alsof hij
zeggen wil:

„Speel nou maar met *mij!*”

Maar opeens begint Droomeliesje heel hard
te huilen — en ze hòlt het paadje af. . . .
naar Màmme — naar Màmme!

Bob blijft staan — hij snuffelt eens aan Ine-

pop — en dan aan het arme hoofdje, dat een eindje verder ligt.

Hij hoort Droomeliesje huilen — en dan begrijpt hij wel, dat er iets heel ergs gebeurd is — en gauw holt hij Droomeliesje achterna

Droomeliesje is al bij de deur — maar er zijn zóóveel tranen in haar oogjes, dat ze de kruk niet vinden kan.

„Màmmie, Màmme —” roept ze snikkend. Daar gaat de deur al open — maar het is niet Mammie, die daar staat.

Het is een meneer met lange broek aan en een witte blouse. Hij vangt Droomeliesje op — en zet haar inééns op zijn schouder.

„Wel, wel, kleine kruimel, wat is dat nou?” Droomeliesje houdt meteen op met huilen. Dat is Oom Wim!

Maar als Oom Wim zegt:

„Wat is er toch voor verdriet?” dan komen

er weer dikke tranen.

Daar is Bob. Hij springt tegen Oom Wim op — o, wat is Bob blij! Nù zal Droomeliesje wel weer lachen gaan — denkt Bob. Hij is heel goeie vrienden met Oom Wim.

Droomeliesje trekt Oom Wim aan zijn haar.

„Ja, peuter, wat is 't dan toch?”

„O, Oom Wim — Inepop — Inepop . . .”

„Inepop? Wel, die is toch niet ziek of zoo? Waar is ze dan?”

„Bij de oto —” snikt Droomeliesje — „ze is er uit gevalt en haar hoofdje — is . . .”

„Och, och, och —” zegt Oom Wim. „'t Is maar goed, dat ik poppendokter ben — we gaan eens gauw kijken!”

Op een holletje gaat het nu de tuin door. Droomeliesje danst op en neer op Oom Wim's schouder. Haar traantjes komen niet meer naar beneden rollen — Oom Wim zegt, dat hij poppendokter is — o, maar

dàn

Bij Inepop zet Oom Wim Droomeliesje op de grond.

„Och —” zegt hij, „arme Inepop!”

Hij pakt haar op, en bekijkt haar eens góéd. Dan legt hij Inepop in z'n arm, en 't hoofdje weer op zijn plaats. Dat is lief van Oom Wim, want nu kan je niet zien, hoe akelig het eigenlijk is.

„Ik neem haar even mee naar binnen — en straks is ze weer héélemaal beter, hoor kleine kruimel!”

Droomeliesje zegt niets — ze kan het haast niet begrijpen, dat Oom Wim zóó knap is! „Ga jij nou nog maar even spelen met Bob en Joes en Bruin — kijk eens, hoe diè naar hun Mammie verlangen! Ik kom héél gauw terug!”

Droomeliesje haalt gauw haar twee andere kindertjes uit die gevaarlijke auto — nee,

dàt zou ze nóóit meer doen! Dàn maar gaan wàndelen met de poppenkinderen.

Ze zet Joes en Bruin in 't gras — en dan gaat ze er zelf ook bij zitten. Bob ligt languit, zijn groote kop op Droomeliesjes knietjes.

Droomeliesje aait hem over zijn neus — en telkens komt er nog een klein snikje.

Het duurt een hééle poos, eer Oom Wim terug komt! Maar eindelijk — dáár is hij! Fluitend stapt hij langs het tuinpad.

Bob vliegt dadelijk naar hem toe —

„Stil — stil toch, jongen — ja, je bent braaf, hoor!” Oom Wim klopt hem op zijn rug.

O, wat zwaait die dikke staart van Bob lustig heen en weer!

„Ziezoo — kleine kruimel — ” zegt Oom Wim dan, „Inepop is weer heel, hoor! Ze is nog een klein beetje ziek — ga je mee kijken?”

Dàt wil Droomeliesje wel!

Met haar handje in Oom Wim's groote hand gaat ze naar de kamer.

En daar, op de divan, ligt Inepop, lekker op een kussen. Wat die Oom Wim een dokter is! Hij heeft het dekentje uit het poppenbedje gehaald en daar ligt Inepop tot aan haar neusje toe onder.

„Ooo — ” zegt Droomeliesje alleen maar.

„Er is een héél dun streepje op haar halsje — maar je krijgt van mij een mooie doos met kraaltjes, en dan doe je haar maar een fijne ketting om —” zegt Oom Wim. „Dan is Inepop weer beter. Maar ze moet tot morgen hier blijven liggen, hoor peuter!”

Droomeliesje knikt hard van já — en dan loopt ze opeens op een drafje wèg — naar Mammie!

Heel dicht tegen Mammie aan vertelt ze alles van die arme Inepop en van Oom Wim.

„Och kindje toch — is dat allemaal gebeurd

— nee máár —”

Mammie gaat gauw mee naar binnen. Ze kijkt eens naar Inepop — en dan zegt ze:

„Wat is dát lief van Oom Wim — en wát heeft Droomeliesje hem gegeven er voor?”

Gauw steekt Droomeliesje haar armpjes uit — en Oom Wim krijgt een dikke pakker.

„Dat Droomeliesje niet bij Mammie kwam, dát begrijp ik niet —” zegt Mammie dan.

„Ik wèl!” lacht Oom Wim. „Ik zag wel, hoe druk Mammie ’t had met al die mooie potjes — en daarom heb ik die kleine kruimel maar eens getroost. Maar Oom Wim kàn er niks van, wel?”

„Oom Wim is knàp!” knikt Droomeliesje — maar dàn kruipt ze dicht tegen Mammie aan — want bij Mammie is ’t toch het beste!

In het gras liggen Joes en Bruin — en Bob kijkt eens naar ze — en knipoogt tegen de

zon, die juist achter een dikke wolk vandaan komt. Dàn staat hij op — en gaat Droomeliesje opzoeken.

Inepop slaapt op de divan.

Arme Inepop!

4. WAAR DE TRAANTJES NAAR TOE ROLLEN

Als Droomeliesje door het gaatje in de heg kijkt, kan ze de vreemde kinderen zien. Ze zijn opeens gekomen in het huis naast Droomeliesjes huis. Mammie heeft verteld, dat die kindertjes daar een poosje komen wonen, omdat het zomer is.

Droomeliesje vindt het prettig om door de heg naar ze te gluren — ze spelen zoo leuk in de tuin. . . .

Het zijn drie meisjes en een klein jongetje. Dat jongetje is net zoo klein als Droomeliesje

zèlf, de meisjes zijn een beetje grooter. Droomeliesje gluurt stilletjes. . . . maar als ze dichtbij komen, trekt ze gauw haar hoofdje terùg — want die meisjes zijn al zoo gróót. . . .

Maar het is leuk om te hooren, hoe de kinderen lachen en roepen in de zonnige tuin. Mammie heeft óók eens door de heg gekeken.

„Wat spelen die kindertjes fijn — Droomeliesje mag óók wel meedoen!”

Droomeliesjes oogjes worden heel groot, als ze naar Mammie kijkt.

„Bij die vréemde kinnertjes, Mammie?”

„Welja — dat mag bèst. Droomeliesje moet toch óók eens hard loopen en prettig spelen?”

Droomeliesje drukt Inepop stijf in haar armpje.

„Ikke speelt met Inepop —” zegt ze dan.

„Ja —” zegt Mammie, „maar Inepop mag méé!”

Hoor, het kleine jongetje lacht heel hard en hij roept:

„Ikke hebt een bouw boemetje!”

„Breng het maar aan Moesje!” zegt een van de zusjes.

„Het is héél prettig in die tuin —” zegt Mammie, „kom maar mee — Mammie zal je er naar tóé brengen!”

Droomeliesje houdt Mammie's hand héél stijf vast, als ze samen de tuin doorgaan naar het hek.

Een klein eindje over de weg. . . . en dàn ben je al bij het witte hek van de andere tuin.

„Niet bang zijn, mijn kindje —” zegt Mammie, „het is wàt prettig, om óók eens met *kindertjes* te spelen —”

„Já —” knikt Droomeliesje.

Daar komt de Mevrouw van het huis al aan.

Die kent Droomeliesje wel. Dat is een lieve Mevrouw.

„Dàg Droomeliesje —” zegt ze, „kom jij eens bij òns spelen? Dat is aardig — er zijn hier nu ook zóóveel kindertjes —”

Maar Droomeliesje zegt niets — ze kruipt nòg dichtër tegen Mammie aan — en over Inepop's haartjes heen kijkt ze de Mevrouw aan.

„Ga maar met mij mee —” zegt de Mevrouw en ze wil Droomeliesjes handje pakken uit Mammie's hand.

„Nee — néé —” roept Droomeliesje dan op-eens.

„Zal Mammie dan nog even blijven?”

„Já Mammie —”

„Goed, kom dan maar —”

Dan gaan ze langs het grindpaadje naar de groote achtertuin. Daar bloeien heel veel rozen — en groote, witte lelies — o, wat is

't hier mooi!

Maar Droomeliesje durft niet goed rond te kijken — want . . . daar komen de kinderen al aan.

„Kijk eens, jongens —” zegt de Mevrouw, „hier is een klein vriendinnetje voor jullie — mag ze meespelen?”

„Welja —” zegt het grootste meisje — „ik vind 't best!”

„Geef ze maar een handje —” fluistert Mammie.

Maar dàn duwt Droomeliesje opeens haar gezichtje tegen Mammie's jurk — héélemaal wèg!

„O, o, wat een verlegen kindje —” lacht Mammie, „toe, wees nu eens gróót — de kindertjes denken, dat je niet kijken kunt!”

Niet kijken? Droomeliesje schrikt er van. Natúúrlijk kan ze wel kijken! En haar oogjes komen alweer tevoorschijn.

„Zóó is 't góéd —” zegt Mammie.
„Vertel maar eens, hoe jullie hééten —” zegt de Mevrouw dan tegen de kindertjes.
„Ik heet Gerda —” vertelt het grootste meisje, „en dàt is Toto en Joke — en Broer — en hoe heet *jij* dan?”
„Droomeliesje —” Ze fluistert het zoo zachtjes, dat Mammie het óverzeggen moet.
„Droomeliesje! Wat een leuke naam!” Gerda en Toto moeten er heel erg om lachen. Maar Broer trekt Droomeliesje aan haar jurkje:
„Kommaar — ikke hebt een báúw boempje inne grònd getopt!”
En Joke aait met een klein vingertje over Inepop's haartjes.
„Watte móóie pop —”
„Dat is Inepop —” vertelt Droomeliesje op eens. „En die ketting hebt ik zèlf gemaakt!”
„Kan ze slápen?” vraagt Toto, die er ook

bij komt staan.

„Já —” en Droomeliesje laat Inepop aan alle kanten zien.

Daarvoor heeft ze twee handjes nodig, en moet ze Mammie loslaten. Ze vertelt ook van Bruin en Joes, die bruine gezichtjes hebben. En als ze niets meer weet te vertellen — is Mammie weggegaan, en de Mevrouw óók.

Droomeliesje kijkt rond — waar is Mammie nou? En opeens wordt ze weer bang. . . .

„We gaan verstoppertje doen —” zegt Gerda, „kàn je dat, Droomeliesje?”

Droomeliesje knikt — ja, dat doet Pappie wel met haar en de poppenkinderen — en soms doet Bob zelfs méé. Maar hièr is 't heel moeilijk — want ineens hollen ze allemaal weg — en Toto staat tegen een boom en telt heel hard met haar oogen dicht.

Droomeliesje, met Inepo in haar armpjes,

staat alléén op het witte paadje. Het lijkt net, of de zon niet meer zoo mooi schijnt en of de rozen toch niet zóó lief zijn. . . .

„Tóé nou, suf kind!”

O, o, wat schrikt Droomeliesje! Gerda pakt haar hard aan haar armpje —

„Verstòp je nou — Toto is zóó klaar — vooruit, ga maar achter die struiken —”

Ze duwt Droomeliesje naar de kant van de struiken — een takje trekt aan haar haartjes — ze struikelt in het losse zand. . . .

„Hièr — en nou stil, hoor!”

Gerda duwt haar op de grond — holt dan zelf weer wèg. . . .

Heelemaal in mekaar zit Droomeliesje in het grijze zand achter de dikke struiken — haar hartje klopt zoo èrg, o, wat is 't hièr akelig! Er is geen zonnestraaltje — alleen maar dikke, bruine takken en heel veel bladeren. Achter haar is de heg — héél erg dik — en

er is maar een klein plekje om te zitten.
Droomeliesje kijkt naar boven — daar zijn
bladeren en takken — opzij — o, óveral!
Haar witte jurkje wordt vuil — en o, die
struiken zijn zoo dònker!

Droomeliesje durft niet meer te kijken tus-
schen die donkere takken — ze knijpt haar
oogjes stijf, héél stijf toe, o, ze is zoo bang!

Een heel klein, blond kindje in een wit
jurkje — héélemaal alléén in de groote,
hooge struiken, waar de zon niet dóór kan
kijken — waar Màmme niet is — en Pàp-
pie niet — zelfs de vreemde kindertjes niet
— alléén maar Inepop. . . .

Droomeliesje hoort niet, dat Gerda en Joke
al weer op het witte paadje hollen — ze weet
alléén maar, dat het hier donker is — en dat
ze zoo héél erg alléén is. . . .

Het geeft niet, of ze haar handjes al tegen
haar oogjes drukt — de tranen komen er

toch uitgesprongen.

Droomeliesje huilt — o, ze *huilt* zoo!

„Mammie — Mammie —” snikt ze zachtjes
— „Mammie —”

Och, zoo'n klein, dom Droomeliesje toch!

Gerda en Toto roepen haar — Toto heeft
haar al uit de verte gezien —

„Droomeliesje! Kòm nou!”

Maar Droomeliesje hóórt het niet. . . .

Opeens — daar komt Gerda aan. Tusschen
de struiken dóór — o, wat kráákt dat!

Ze pakt Droomeliesje bij haar armpje. . . .

„Kòm nou toch, kind! Wat is dàt nou?
Huil je?”

„Màmme — Màmme —” snikt Droome-
liesje weer — „ik wil naar Màmme!”

„Hè, wat 'n flauw kind!” zegt Toto, die er
óók bij gekomen is. „Ze is nog véél te klein
om mee te spelen. Ger — breng haar maar
naar huis!”

Gerda wacht even — ze weet niet, wàt ze doen moet — 't is toch wel 'n *erg* klein kindje — Bróer kan wel meedoen —

„Zullen we 't dan nõg es doen? Dan mag *jij* 'm *zijn* —” zegt ze tegen Droomeliesje, die nog op de grond zit.

Maar Droomeliesje weet niet, wat dat be-teekent — ze vindt 't niets prettig meer hier in de tuin. . . .

„Màmmie —”

„Ach —” roept Toto — „Wat een raar kind! Daar kàn je niet mee spelen — 't is een echt *akelig* kind —”

Dàt hoort Droomeliesje.

O, o, wat is dàt erg! Héél hard huilt ze. . . .

Gerda trekt haar op —

„Kom, huil nou niet zoo — je màg naar je Mammie —” zegt ze.

En ze brengt Droomeliesje zèlf weg.

Toto en Joke kijken hen na. Broer plukt een nieuw bloempje. . . .

Mammie zit in de serre — ze leest in een boek. Het is héél stil in de serre en in de tuin — de zon schijnt warm en een vogeltje roept telkens tegen haar kleintjes. Bob ligt in 't gras, z'n rose tong hangt uit zijn bek — en z'n staart gaat zachtjes heen en weer.

Miekepoes zit in de perelaar en likt heel def-tig haar zwarte voorpootjes.

Mammie slaat een blad van het boek om. . . .

„Woef — woef!”

Wat is dàt?

Opeens springt Bob op — hij hòlt weg.

„Waf — waf!”

„Daar komt zeker iemand aan —” denkt Mammie, en ze loopt de tuin in. . . .

En dan ziet ze Droomeliesje.

Droomeliesje — één handje wrijft in haar

oogjes — met de andere houdt ze Inepop's armpje vast — arme Inepop sleept zóó maar over de steentjes. . . .

Bob springt om haar heen — Bòb is erg blij. . . .

O, o, Mammie begrijpt het al. . . . ze doet haar armen héél wijd open —

„Och, mijn kindje toch!”

En Droomeliesje vliegt zóó in Mammie's armen. . . .

„O Mammie — Mammie!”

Met Inepop samen mag ze op Mammie's schoot zitten en dan vertelt ze Mammie àlles.

Van de vreemde kindertjes en de donkere, donkere bladeren om haar heen. . . .

„En Toto — die zegt — die zegt —”

„Wàt zegt ze dan?”

„Dat ikke — ikke — een akelig kindje bent!”

„Och, och toch!”

Zóó dicht is Droomeliesje nu bij Mammie, dat er voor Inepop geen plaatsje meer is. Inepop rolt zóó maar op de grond. Gelukkig is de dikke mat heel zacht — want Inepop's hoofdje blijft er áán!

En dan gaat Mammie Droomeliesje tróósten.

„Toto weet er niks van, hoor! Toto begreep ook niet, hóé donker het daar was, hè? Ze was er ook nog nooit geweest — anders zou ze zelf óók wel een beetje gehuild hebben —”

Ja, dàt kan Droomeliesje wel begrijpen.

„Toto is tòch lief —” zegt Mammie — „àl die kindertjes zijn lief — maar Droomeliesje heeft ook nog nooit met andere kindertjes gespeeld — en dáár komt het van!”

Wéér knikt Droomeliesje — Mammie weet àlles wel.

„We zullen vragen, of ze eens hièr mogen spelen —” zegt Mammie weer — „dàn

wordt het prettig — en dan moet mijn kindje gróót zijn — en niet huilen, als Mammie er niet is — ze moet toch net zoo groot worden als àndere kindertjes?”

Ja, dàt wil Droomeliesje wel.

„Nu zijn àlle traantjes weer weggerold —” zegt Mammie dan — „eens kijken.... já hoor — zóó is 't goed!”

Droomeliesje's hoofdje ligt heel stil tegen Mammie aan.

„Mammie — wáár rollen de traantjes dan naar tóé?”

Dáár moet Mammie even over denken.

Dàn zegt ze, en ze strijkt zachtjes over Droomeliesjes blonde haartjes:

„De traantjes rollen àllemaal naar *Mammie* toe — daarom moet je altijd maar dicht bij Mammie komen, als de traantjes er uit willen — Mammie maakt het weer béter....”

Droomeliesje knikt heel hard van já — o,

het is zoo heerlijk, als je weet, dat je traantjes naar Mammie toe rollen....

5. PAPPIE'S GROOTE HAND

Droomeliesje gaat op reis! In de *echte* spoor trein gaat ze — naar Opa en Oma toe.

Mammie heeft het haar verteld.... en ze heeft gezegd, dat het héél erg prettig is. Droomeliesje *vindt* het ook wel prettig, om bij Opa en Oma te zijn — máár.... als Mammie er is.

En nu gaat Mammie nièt mee. Droomeliesje begrijpt het niet. Ze wil liever nièt gaan, als Mammie thuis blijft. Droomeliesje wil bij *Mammie* blijven....

Er zijn al een heeleboel traantjes gekomen — maar Mammie heeft gezegd:

„Droomeliesje moet gróót zijn — want het

is héél prettig. Eérsst mag ze met Pappie in de trein — in de *echte* spoorrein, en dan bij Opa en Oma blijven — en daar is Oom Wim óók — dat wéét je wel — en Juffrouw Toos en Bello en de kipjes — 't is wàt fijn!”

„En Pappie dan?”

„Pàppie gaat weer naar Mammie toe.... Mammie kan toch niet alléén zijn, héélemaal alléén?”

Nee — dat weet Droomeliesje wel.

Nu heeft Mammie een groote koffer ge- haald, en daar stopt ze Droomeliesjes kleertjes in. Dat is leuk.

Droomeliesje mag kijken. Daar liggen haar jurkjes — en haar schortjes en een mutsje — en Joes en Inepop mogen er óók in. Bruin mag ze in haar armpje houden. Die mag méeé op reis.

Droomeliesje vindt de koffer erg mooi — het is nèt een *kastje*.

Als alles er in is gestopt, doet Mammie hem dicht. Twee mannen komen hem halen en als Droomeliesje bij Opa en Oma komt, dan is de koffer er al, zegt Mammie.

Dan krijgt Droomeliesje haar manteltje aan en haar mutsje op. Dat doet Mammie. Pappie trekt óók zijn jas aan. Zijn hoed zet hij al op. . . . ziezoo, nu is àlles klaar!

Mammie tilt Droomeliesje op — en Droomeliesje slaat haar armpjes héél stijf om Mammie's hals.

„Dag schàt —” zegt Mammie — „dag mijn kindje — zal je heel lief zijn bij Oma? En Pappie komt je weer gáúw halen. . . .”

Ziet Droomeliesje dan nou traantjes in Mammie's oogen? Dat kàn toch niet — een *Mammie*, die huilt? Maar als Mammie haar weer op de grond gezet heeft, ziet ze er niets meer van — hoe kàn dat toch ook? Aal komt óók gedagzeggen — en Droomeliesje

roept heel hard „dá-ág!” als ze al op de weg is, met Pappie.

Maar als ze de hoek om zijn, kan Droomeliesje *niets* meer zien — Mammie niet en Aal niet en Bob niet.

Pappie draagt in zijn ééne hand een bruine tasch — en in zijn andere hand zit Droomeliesjes handje. Pappie's hand is héél groot — want het handje van Droomeliesje is héélemaal wèg er in. Dat is heerlijk. Het is net, of je heelemaal wèg bent, als Pappie je vasthoudt. Pappie's hand lijkt wel een hòlletje. Wat gééft het, of er een auto voorbijholt — als Pappie je vasthoudt? Dan wéét je, dat er *niks* gebeuren kan. Je bent ook niet bang voor die groote hond, die je zoo aankijkt — want je voelt Pappie's hand zóó stevig. . . . Op het station is het druk. Droomeliesje ziet allemaal zwarte jassen van groote meneeren — en jurken van mevrouwen — ze houdt

Bruin dicht tegen haar manteltje aan — en o, Pappie's hand is er nog!

„Kijk —” zegt Pappie — „die hond mag óók mee. Maar hij moet in een hokje, zie je wel?”

„Vindt hij dát prettig?” vraagt Droomeliesje.

„Niet zoo èrg — hij wil liever rondhol-
len. . . .”

Ja — dat kan Droomeliesje wel begrijpen. Het is niet zoo héél erg prettig in de spoor-
trein. . . .

„Hij heeft óók niet een Mammie —” zegt ze dan.

„Née — maar óók niet een Pappie — hij is héélemaal alleen, arme hond, hè?”

Opeens. . . . dáár komt de trein aan!

O, wat is hij gróót!

Droomeliesje is zoo erg bang — ze duwt haar hééle gezichtje in Pappie's hand —

Pappie's gróóte hand. . . . *die* past op Droomeliesje.

Als het vreeselijk geluid voorbij is, durft Droomeliesje weer te kijken. Pappie trekt haar mee.

„Kom maar, malle kleine meid!”

Er staan àllemaal deuren open — en achter die deuren zijn heel kleine kamertjes. Dat wéét Droomeliesje nog wel. In zoo'n kamer-
tje tilt Pappie haar.

De bruine tasch komt er óók in — en Pappie óók.

Droomeliesje mag in een hoekje zitten — ze is nòg een beetje bang van die groote, booze
trein. Gauw duwt ze haar hoofdje weer tegen Pappie's mouw.

„Nee —” zegt Pappie — „dát moet Droomeliesje niet doen — er is toch niets om bang voor te zijn?”

Dàn durft Droomeliesje wel weer te kijken.

Pappie zègt het. . . . maar haar hândje mag veilig in Pappie's groote hand kruipen.

„Bruin is een groote jongen —” zegt Pappie,

„Bruin is heelemáál niet bang!”

Droomeliesje kijkt eens naar Bruin.

„Een héél klein béétje —” zegt ze dan.

Er is nog een vreemde, dikke meneer in het kamertje. Die moet hard lachen.

Hij steekt zijn hand uit. Dat lijkt nèt *Pappie's* hand. . . .

„Geef me eens een handje, kleine meid?” zegt hij.

„Tóé maar!” knikt Pappie.

Dàn durft Droomeliesje het wel.

„Dàg Meneer —” zegt ze netjes.

„En hoe héét jij wel?”

„Droomeliesje, Meneer —” héél zachtjes. . . .

Daar moet de meneer alwéér om lachen.

Nu rijdt de trein. Droomeliesje mag op haar

knieljes liggen voor het raampje. Met Bruin samen kijkt ze naar buiten — en ze vertelt alles aan Pappie, wát ze maar ziet.

Koetjes en paardjes en huisjes en boomen — en slootjes. . . .

Droomeliesje vindt het pràchtig. Ze is heelemaal vergeten, dat *Mammie* er niet is. . . .

Opeens zegt Pappie:

„Nù *zijn* we er, Droomeliesje!”

Pappie pakt de bruine tasch — en Droomeliesje geeft de meneer weer een handje.

„Dàg groote meid!” zegt de meneer nu.

Nu gaan ze weer *uit* de spoortrein. Droomeliesje ziet opeens weer, hoe gróót en bóós die spoortrein is. . . . en gauw zoekt ze Pappie's hand weer op.

En dáár is Oom Wim!

Die zet Droomeliesje met Bruin er bij dadelijk op zijn schouder. Nu kijkt Droomeliesje over alle menschen héén.

Maar tòch.... tòch....

Pàppie *weet* het wel.

Hij steekt zijn hand omhoog.... en gáúw kruipt Droomeliesjes handje in het holletje.

Arme Bruin valt op de grond — en nu draagt Oom Wim hem — en zóó gaan ze naar Opa en Oma....

6. WAAROM JE TOCH WEL BIDDEN MAG....

Nu is Pappie weer weggegaan.

Droomeliesje is bij Opa en Oma. Oma is een beetje ziek — Oma is *altijd* een beetje ziek. Ze zit in een groote stoel — en er is een deken over haar heen. Oma praat heel zachtjes.

Opa is nièt ziek — Opa loopt door de kamer — en hij praat heel hàrd — met een bromstem.

Opa zegt:

„Dàg Liesebeth!”

Eerst heeft Droomeliesje een boterhammetje gehad, en tóén is Pappie weggegaan. Oom Wim is méeégegaan, maar Oom Wim komt wel weer terug. Pappie niet, Pappie is naar Mammie toe.

Juffrouw Toos heeft gezegd, dat de koffer al boven is.

Nu is alléén *Bruin* nog maar bij Droomeliesje.

Mammie heeft gezegd, dat het heel *prettig* is bij Opa en Oma — en Droomeliesje wil graag heel gróót zijn. Daarom probeert ze héél goed, om de traantjes *binnen* te houden, *in* haar oogjes, nee hoor, ze mogen *niet* er uit komen!

Maar Màmme is ook zoo vèr wèg....

„Het kindje moet naar bed, Juffrouw Toos —” zegt Oma nu zachtjes.

Droomeliesje schrikt er van. Nù al naar bèd? „Ze mag nog éven met Opa in de tuin —” zegt Opa, „kòm maar, Liesebeth!” Droomeliesje geeft Opa een handje, en dan gaat ze mee naar de tuin. Opa rookt uit een leuk, krom pijpje. Dáármee wijst hij naar de boomen en de bloemen.

„Kijk —” zegt hij, „zie je wel, hoe groot de appels al zijn? Maar je kunt ze nog niet éten — dan krijg je pijn in je buikje —”

Dat begrijpt Droomeliesje niet. Gisteren heeft ze van Mammie een appel gehad — en ze krijgt er heel váák een — en tòch heeft ze nooit pijn in haar buikje. Maar ze durft het niet te vragen aan Opa.

Ze loopt maar stilletjes méé — en luistert naar Opa’s stem. *Thuis*, bij Màmme, zal ze alles wel vrágen. Màmme wéét het. . . .

„Ben je nog altijd zoo’n droomstertje?” vraagt Opa opeens, „ik hoor je stemmetje

niet! Je kàn toch wel praten?”

„Já, Opa. . . .”

„Mooi zoo! Zullen we nou wat bloemen plukken voor Oma?”

„Hè ja!” Bloemen plukken is héérlijk!

Opa snijdt met een mes de steelen door — en Droomeliesje mag ze vast houden. Het zijn er héél veel!

„Weet je wel, hoe die bloemen hééten, Liesebeth?”

„Néé Opa —”

„Dalia’s — zeg ’t eens ná?”

„Da-le-jaas —” zegt Droomeliesje.

„Knap hoor —”

Nu kan Droomeliesje er niet méér dragen — ze heeft haar armpjes vòl — en zóó gaat ze naar Oma.

„Daar komt een blóemenkindje aan!” zegt Oma blij. „O, wat een prachtige bloemen!”

„Dálejáás!” zegt Droomeliesje weer. Dat is

een moeilijk woord om te onthouden!
„Maar nù is het bedtijd, kindje —” Oma knikt.

Juffrouw Toos brengt Droomeliesje naar boven.

De trap is heel groot — och, wat stapt dat kleine kindje op de groote treden! Maar Juffrouw Toos houdt haar góéd vast.

Ze brengt haar in een groote kamer. Daar staat ook een gróót bed — en dáár moet Droomeliesje in.

Droomeliesje zegt niets. . . . maar o, ze is zoo bang!

Juffrouw Toos kleedt haar uit — en als ze heelemaal klaar is, zegt Juffrouw Toos:

„Nu je gebèdje —”

Droomeliesje ligt in het groote bed op haar knietjes. Nu is Mammie er niet. *Anders* liggen haar gevouwen handjes altijd in *Mammie's* hand — nù hangen ze stil naar be-

neden. Er is een stijf gevoel in haar keeltje. . . .

„Tóé nou —” zegt Juffrouw Toos.

En dan komt er een héél zacht, bevend stemmetje:

„'k Sluit mijn oogjes — 'k vouw mijn handjes. . . .”

Als Droomeliesje klaar is, stopt Juffrouw Toos haar lekker in.

„Ziezoo, en nou maar gauw je oogen toe — en slápen!” zegt ze — „nàcht kindje!”

De gordijnen trekt ze dicht. Het zijn geen zachte gele gordijntjes, maar dikke, donkere, zooals in de huiskamer hooren. Het is op-eens héélemaal donker in de kamer.

Achter Juffrouw Toos gaat de deur dicht — en dàn is Droomeliesje alléén.

Een klein, eenzaam kindje in het groote bed. Géén Flip en Flap — géén sprookjesplaten — géén bedje van Inepop — alléén maar

Bruin. De kamer is groot en donker — en Droomeliesje is zoo bang — zoo bang. . . . Ze duwt haar hoofdje héélemaal onder het dek — en héél stijf houdt ze Bruin vast. Nu komen de traantjes toch. De traantjes — die *niet* naar *Mammie* toe kunnen rollen. . . . En héél zachtjes snikt een klein stemmetje: „Mammie. . . . Mammie. . . .” En dan opééns — opééns — denkt Droomeliesje aan de Lieve Heer. De Lieve Heer is er *altijd*, heeft Mammie gezegd. Aan de Lieve Heer mag je álles vrágen — Maar Mammie heeft óók gezegd, dat het prèttig is, bij Opa en Oma. . . . Stil — dáár gaat de deur open — daar is *Opa!* Omdat het zoo donker is, kan hij de traantjes niet zien. „Slaap je al, Liesebeth?” vraagt Opa’s bromstem. „Néé Opa. . . .”

„Hier is een koekje voor je. . . .”
Droomeliesje's handje komt boven het dek uit. O, wat is dat lief van Opa!

„En nu maar gauw slapen!” Opa's hand strijkt even over haar hoofdje — o, o, net als Mammie doet!

En nu durft Droomeliesje het wel te vragen:
„Opa — mag je wel bidden aan de Lieve Heer om wat heel erg heerlijk?”

„Welzéker, Liesebeth —”

„Já, Opa? Als het toch al prettig is?”

„Aan de Lieve Heer mag je alles vragen —”
zegt Opa heel vast.

En dan gaat hij weer weg. Droomeliesje legt het koekje naast haar hoofdje op het groote kussen — en wéér doet ze haar handjes samen:

„Lieve Heer, Opa zegt dat et mag en mag Droomeliesje dan weer naar Mammie toe? En naar Pappie, Ame —”

Als Droomeliesje haar oogjes weer open doet, is 't net, of de kamer niet meer zóó donker is — en Opa heeft een kóékje gebracht. . . .

7. MET OOM WIM OP REIS

Als Juffrouw Toos Droomeliesje weer aangekleed heeft, en ze haar boterhammetjes op heeft, zegt Oma:

„Nú mag je gaan spelen in de gang —”

„Spélen, Oma?”

„Ja — met je poppen — maar voorzichtig op de trap, hoor — niet vallen —”

Opa gaat uit. Hij heeft zijn hoed al op. Oom Wim is er ook al niet — en Juffrouw Toos loopt weg. Oma moet rusten, want Oma is een beetje ziek.

Droomeliesje loopt heelemaal alléén in de groote gang. Ze heeft Inepop, Joes en Bruin

op de trap gezet. En nu weet ze niets om te spelen. . . .

Het is hier ook zoo vréemd — och, en Droomeliesje is zoo alléén. . . .

Ze neemt Inepop mee en loopt de gang door, tot aan de deur — dàn weer terug en de hoek om. . . . dáár is de gang donker. Op eens gaat er een deur open — en Juffrouw Toos komt er uit.

„Hè kind, wat schrik ik van je! Niet hier loopen, hoor, bij de trap blijven. . . . dan ben je lief —”

Met kleine stapjes over de dikke looper gaat Droomeliesje weer terug.

Ze zet Inepop weer op de tree — en dan gaat ze er zelf óók naast zitten.

Ze kijkt maar stilletjes voor zich uit. . . . o, en dàn komen de tráántjes weer. . . .

Maar opeens is er een geluid boven Droomeliesjes hoofdje — en dáár komt Oom

Wim de trap af!

Oom Wim!

„Wel, wel — kleine kruimel, wat doe jij daar?”

„Spélen, Oom Wim —”

„Spélen? Met je tráántjes zeker — hela, wat een domme peuter! Kom eens hier. . . .”

Oom Wim pakt Droomeliesje onder haar armpjes en zwaait haar in 't rond!

„Ziezoo — en lách nou eens tegen Oom Wim?”

O, nù kan Droomeliesje wel lachen!

„O zóó!” zegt Oom Wim, en dàn mag ze weer op zijn schouder zitten.

„Nu ben ik je paard, en jij bent een deftig prinsesje — daar gáán we, hoor!”

In galop holt Oom Wim door de gang — en dàn naar bóven — hou je vast, Droomeliesje!

Maar dat dóét ze wel — o, 't is zoo héérlijk!

Nu weer naar benéden. . . .

„En nou gaan we samen op reis —” zegt Oom Wim dan.

Hij gaat de hoek van de gang om — waar Droomeliesje niet komen mag. Oom Wim mag overal komen! Hij maakt een deur open. . . . o, o, wat is dat leuk!

Het is een héél klein kamertje — en langs de muren zijn allemaal planken — net als in een kast. En op die planken — daar staat van allerlei lekkers.

Oom Wim doet de deur toe en knipt het licht aan.

Droomeliesje kijkt haar oogen uit!

„Nu zijn we in Luilekkerland —” zegt Oom Wim.

„Wat is dat, Oom Wim?”

„O, dat is allemaal lekkers — dat is *bier*. Kijk, dáár heb je de familie pruim. Die dikke is de Pappie, en die de Mammie — zie je

wel, hoe géél ze zijn? ’t Zijn verder allemaal *kindertjes*. Lust jij wel zoo’n pruimekind?”

En òf Droomeliesje dat lust!

Samen eten ze van de kindertjes.

„En hier —” zegt Oom Wim dan, „hier zie je een potje vol grasjes — maar die grasjes hebben zóóveel gegeten, tot ze heel erg dik geworden zijn. . . .”

Droomeliesje moet erg lachen — want ze weet best, dat ’t heelemáál geen grasjes zijn — maar bóóntjes! Kijk, daar staan nog méér potjes.

„Wat zijn dat ook weer voor bloemetjes?”

O, o, die Oom Wim!

„Wòrteltjes!” weet Droomeliesje.

„Och ja, hoe kan ik nou ook zoo dóm zijn?”

„Maar dat zijn aardappeltjes!”

Oom Wim heeft een roode doos in z’n hand, en er komen kleine bruine dingetjes uit.

„Zijntjes!” roept Droomeliesje.

„Oók mis! Rózijntjes!”

Wéér snoepen ze samen, Oom Wim en Droomeliesje.

„Hier ligt een heel deftige meneer —” zegt Oom Wim dan — „hij heet Meneer Káás — en hij bromt, als je áán hem komt — want Juffrouw Toos snijdt wel eens een stukje uit zijn rug, zie je — en daar hóúdt hij niet van”

Droomeliesje dènkt niet meer aan traantjes!
Die Oom Wim kan zóó leuk vertellen!

Er is nog veel méér te zien in het kamertje — overall vertelt Oom Wim wat van.

„Zie je déze familie? Dat zijn echte stóúterts — die jokken altijd — zie je wel, wat een kleur ze allemaal hebben? Tomaten heeten ze —”

Droomeliesje knikt.

„Màg niet jokken, hoor!” zegt ze ernstig tegen de tomaten.

Als ze alles hebben gezien in het kamertje, gaan ze naar de kelder, waar de aardappels wonen en de uien. En Oom Wim vertelt maar!

Oók gaan ze nog naar de kamer van Oom Wim. Daar mag Droomeliesje platen kijken in een groot boek.

O, 't is zoo prettig met Oom Wim op reis te zijn!

8. ACHTER DE ROSE GORDIJNTJES

En nu Droomeliesje een hééleboel nachtjes geslapen heeft in de groote, donkere kamer, komt opééns Pappie weer, om haar te hálen!

Nù mag Droomeliesje weer naar Màmmiel!
O, o, wat is ze blij! Juffrouw Toos pakt àlles weer in de koffer — en Droomeliesje gaat weer op reis met Pappie.

Nu is Pappie's groote hand er weer — nu is àlles weer goed.

„Hoor —” zegt Pappie — „de trein *zingt*.”
Droomeliesje luistert — en ja, ze hoort het óók.

„Wat zingt de trein dan?”

Dàt weet ze niet. Maar Pappie vertèlt het:
„Naar Mammie toe — naar Màmmiel toe”.
Dàt zingt de trein.

Als ze naar huis loopen laat Droomeliesje twéemaal Bruin vallen — zóó verlangt ze naar Mammie.

In de tuin staat Aal. Maar waar is Màmmiel toch?

Aal krijgt een kusje — en Droomeliesje wil al weer dóórloopen. . . . maar Pappie pakt haar handje.

„Niet zoo hard loopen — dan kan Pappie niet mee — en dat móét toch?”

Mèt Pappie loopt ze de gang door. . . . en

dan gaat de kamerdeur al open. . . .

„Màmmie — Màmme!”

Mammie's armen vangen Droomeliesje op.

„Is mijn kindje daar weer?”

O, wat is 't heerlijk bij Mammie! Droomeliesje ziet niets anders dan Mammie's gezicht — Mammie's handen — Mammie's jurk. . . .

Eindelijk zegt Mammie:

„Nu is er iets héél heerlijk gebeurd, mijn kindje —”

„Wat dàn, Mammie?”

„Kòm maar eens —”

Dàn ziet Droomeliesje het opeens. Er is iets in de kamer gekomen — een donkerbruin huisje met rose gordijntjes. . . .

Tusschen Pappie en Mammie in loopt Droomeliesje er naar toe. . . .

En dàn pakt Pappie haar op — en Mammie's handen schuiven voorzichtig de rose

gordijntjes opzij. . . .

„Oóóó!”

Droomeliesje *schrikt* er bijna van!

„Dat is een *broertje* —” zegt Pappie zachtjes.

Droomeliesje kan het niet begrijpen — zoo'n klein, *klein* hoofdje ziet ze — net als dat van Inepop.

Mammie trekt het dekentje weg — en dan neemt ze het kindje uit de wieg.

In haar armen houdt ze het — héél dicht bij Droomeliesje. De zonneschijn is over hen heen — over Pappie, en Mammie en Droomeliesje en het broertje, dat zoo héél *klein* is. . . . de zon maakt hen warm en blij. . . .

Droomeliesje ziet het broertje — ze ziet zijn fijne, donkere haartjes — zijn héél kleine vuistjes die nèt uit de zachte witte mouwtjes komen — zijn warme, bloote voetjes, die éven bewegen. . . . zijn kleine gezichtje. . . .

„Is mijn kindje dáár blij mee?” vraagt Mammie dan.

Blij? O, Droomeliesje kan alléén maar ja knikken — ze durft niets te zeggen.

Een broertje — een héél echt broertje — Opeens beweegt het mondje — en. . . . dàn gaan zijn oogjes open! Nu kijkt hij Droomeliesje áán — en ze wordt er bijna verlegen van.

Bijna, want Mammie zegt:

„Broertje hoort nu ècht bij ons — zie je wel, hoe hij naar je kijkt, Droomeliesje?”

„Hij zegt niks —” vindt Droomeliesje dan opeens.

„Nee schat, maar dat kàn hij ook nog niet! Hij kan óók nog niet lóópen —”

„O —” Droomeliesje begrijpt het niet goed. Een Broertje — daar kun je mee spélen. . . . en dit broertje is net zoo groot als Inepop!

„Broertje wordt hoe langer hoe gróóter —”

zegt Pappie dan — „over een poosje kan Droomeliesje met hem spélen — is dat niet fijn? Maar nù mag ze al op hem pàssen —” En ja, nu begrijpt Droomeliesje het! Broertje blijft niet zoo als Inepop — Broertje wordt net als zij is. . . .

„Moet hij altijd zijn bòrdje leegeten —” zegt ze dan.

„Ja! Dáár word je gróót van!” vindt Mammie ook — en dàn zegt ze:

„Geef Broertje maar een hândje — ” Droomeliesje durft het wel. Mammie heeft toch gezegd, dat Broertje echt van hèn hoort?

O, wat een klein handje is dat!

„Dàg Broertje—” zegt Droomeliesje.

En dàn legt Mammie hem weer in de wieg.

„Wat gaat hij nou dóén, Mammie?”

„Nu gaat Broertje slápen — Broertje moet een heeleboel slápen —”

„Nèt als de kleine poesjes!” weet Droomeliesje opeens.

„Ja —” zegt Pappie — „*jij* wéét het!”

„Maar Broertje hebt wèl óógjes —”

„Ja, dàt wel —” lacht Pappie, en Mammie, die Broertje weer ingestopt heeft, knuffelt Droomeliesje nog eens even. Ze is ook zóó lang weggeweest!

In haar tuintje zit Droomeliesje op het gras. De Zonnebloem is niet mooi meer. Zijn blaadjes vallen al af. Maar Droomeliesje kijkt niet naar hem. Ze denkt alléén maar aan het *broertje*.

Nu heeft ze een ècht broertje — o, o, wat is ze toch blij!

Aan Inepop vertelt ze alles van hem. Hoe *klein* hij toch wel is. En het huisje, waar hij in slaapt, heet de *wieg*.

Droomeliesje vindt haar tuintje niet meer

zóó mooi als vroeger. Ze wil nù weer naar het bróértje kijken.

Inepop mag *mée*.

Droomeliesje loopt weer naar binnen, en dan vraagt ze aan Mammie, of Inepop en Joes en Bruin wel even het Broertje mogen zien.

„Natúúrlijk —” zegt Mammie — en wéér gaan de rose gordijntjes open.

Broertje sláápt nu — denkt Droomeliesje.

Ze houdt Inepop omhoog, net zoals Pappie met háár gedaan heeft. Zóó kijkt Inepop in de wieg. En dan Joes — en dan Bruin — àllemaal mogen ze het broertje zien.

„Nóú *ieke* weer!” zegt Droomeliesje dan — en Mammie schuift een stoel bij de wieg. Als Droomeliesje dáár op klimt, kan ze Broertje zien.

„Dàg Broertje!” zegt ze weer.

Broertje heeft het gehoord — want z'n kopje

beweegt — hij doet z'n mondje open — nõg eens.... en dån....

O, o, o, wat schrikt Droomeliesje! Ze valt bijna van de stoel àf.... Zóó begint Broertje te huilen!

„O Mammie — Måmmie — hij *huilt* —”
Mammie strijkt over Droomeliesjes haartjes.
„Stil maar, kindje, dat hindert niet —
Broertje heeft geen verdriet — hij wil alleen
maar práten — en dat kån hij nog niet —”
Broertje's stemmetje is ook nog maar héél
zacht.

Mammie vertelt aan Droomeliesje, dat zij
óók zoo klein geweest is —

„En óók inne wiég?”

„Ja, óók in de wieg — nèt als Broertje.”
Dåt vindt Droomeliesje leuk — en Mammie
moet er nog méér van vertellen....

Samen zien ze naar Broertje — Mammie en
Droomeliesje.

Broertje huilt nu niet meer — hij ligt maar stilletjes te kijken. . . .

Mammie doet de gordijntjes weer toe — anders komen de vliegjes in de wieg — en dat måg toch niet?

Maar door de gordijntjes héén kan je Broertje nòg zien.

Droomeliesje blijft heel stilletjes op de stoel zitten.

In de wieg ligt Broertje en Droomeliesje mag op hem pàssen.

Broertje, die nu echt van hèn is — en zóó stil is Droomeliesje, dat Broertje gaat slápen.

Achter de rose gordijntjes. . . .

Nú is Droomeliesje niet meer alléén. . . .

Nú gaat ze niet meer zoo vaak droomen in de zon — want nu is Bróértje gekomen, en Droomeliesje gaat àltijd op Broertje passen.

Als Broertje een beetje grooter is, gaat hij lachen en spelen — en Droomeliesje speelt méé.

En dan mag ze hem rijden in de witte wagen, op de paadjes van de tuin — langs de bloemen en het gras en de perelaar. . . .

En als Broertje loopen kan, gaan ze sámen spelen in de zandbak of in Droomeliesjes poppenhoekje.

Dan is Bróértje Pappie en Droomeliesje Mammie.

O, wat zal dàt heel erg prettig zijn!

DE CATALOGUS VAN ZONDAGSSCHOOLUITGAVEN
GEEFT INLICHTINGEN OVER EEN KEUR-COLLECTIE
KINDERBOEKEN. UW BOEKHANDELAAR OF DE UIT-
GEVER G. F. CALLENBACH TE NIJKERK ZAL U
DEZE, NA AANVRAGE, GAARNE DOEN TOEKOMEN.